

Isten szentélye

Kulcsversek: "Izrael népe építsen nekem szentélyt, hogy közöttük élhessek. Ezt a sátrat és berendezését pontosan a minta szerint kell megépítenetek, amelyet mutatok nektek."
2Mózes 25:8-9

Válogatott Szentírás:
2Mózes 25-27. fejezet

A Mózesnek a sátor építésére adott utasításokat a 2Mózes 25-27. fejezetében találjuk, a munka elvégzéséről szóló beszámoló pedig a 35-40. fejezetben található. A tulajdonképpeni sáturnak - a szent és a legszentebb rekesznek - Isten Igéje szerint "szentélynek" kellett lennie. Sittim (akácfa). fadeszkákból épült, amelyeket arannyal vontak be, ezüst foglalatokba helyeztek, és ugyanabból a fából készült, szintén arannyal bevont rudakkal szilárdan össze voltak erősítve. 2Móz 26:15-30

Az egy "cubit" megközelítőleg 18 hüvelyk hosszúságából kiindulva az építmény tizenöt láb

széles, tizenöt láb magas és negyvenöt láb hosszú volt, és az elülső vagy keleti végén nyílt. Egy nagy fehér vászonterítő borította, amelyet kék, bíbor és skarlátvörös színű kerubok alakjai szövöttek át. (1-3. vers). Az építmény nyitott végét vagy elejét a fedő kendőhöz hasonló anyagú függöny zárta le, és ezt nevezték "ajtónak" vagy első fátyolnak. (36. és 37. vers). Egy másik, ugyanabból az anyagból készült, hasonlóan kerubok alakjaival szőtt ruhát, amelyet "fátyolnak" vagy második fátyolnak neveztek, úgy függesztettek fel, hogy az a sátor két részre osztotta a hajlékot. (31-33. versek). Az első vagy nagyobb rekeszt, amely tizenöt láb széles és harminc láb hosszú volt, "Szentélynek" nevezték. A második vagy hátsó, tizenöt láb széles és tizenöt láb hosszú rekeszt "Legszentebbnek" nevezték. Ez a két rekesz alkotta a tulajdonképpeni sátorhelyet. A sátor fölé további fedeleket emeltek, hogy menedéket nyújtsanak. Az egyik kasmírból vagy kecskeszőrből készült, a másik vörösre festett koszbőrből, a legfelső fedelet pedig fókabőrből, amely segített a víztaszításban. 7. és 14. versek

A sátor, amelyet Isten megparancsolta Izrael népének, hogy építsenek a pusztában, a hozzá kapcsolódó vallási szertartásokkal és szertartásokkal együtt, Pál apostol szerint "árnyéka,

halvány előképe volt az eljövendő jó dolgoknak". (Zsidók 10:1; 8:5; Kolossé 2:16-17). Ezek a szertartások, amelyeket az izraelitáknak évről évre meg kellett ismételniük, előre mutattak a "jobb áldozatokra", amelyek középpontjában Jézus állt, és amelyeket az ő első adventje idején vezettek be. (Zsidókhoz írt levél 9:19-24). Ezek nemcsak Izraelnek, hanem az egész emberiségnek örök üdvösséget hoztak volna. 1 Timóteus 2:5-6

Fel kell ismernünk, hogy Isten milyen gondosan irányította és irányította a hajlék építésének minden részletét. Felvitte Mózeset a hegyre, és pontos utasításokat adott neki minden egyes részre és az elkészítés módjára vonatkozóan. "Ügyelj arra, hogy mindent a minta szerint készíts el, amelyet itt a hegyen mutattam neked". (Zsidók 8:5; 2Mózes 25:40). Az izraelitáknak az Istentől Mózesen keresztül kapott minden részletet, ami Isten "szentélyének" építésére vonatkozott, pontosan az isteni utasításoknak megfelelően kellett elvégezniük. A népnek különösen tudatában kellett lennie ezeknek a dolgoknak, hogy ne legyenek figyelmetlenek, és ne kerüljenek súlyos büntetés alá bármilyen megszegésért.

Milyen hálások vagyunk, hogy mindezek az intézkedések Jézusra mutattak, a "szentély és az igazi sátor szolgájára, amelyet az Úr állított fel, és nem ember". Zsidók 8:2